TAŞOVA
tasova.gen.tr GAZETESİ

BİZİM ÖĞRETMENLERİMİZ

Yazan: Naci Konyar - 20 Eylül 2010

Milli Eğitim Bakanlığı müfettişlerinden biri, öğretmenliğe yeni başlamış genç bir hanıma soruyor:

-Sizi böylesi kutsal bir mesleğe heveslendirmiş olan nedenlerden üç tanesini sayar mısınız?

genç hanım öğretmen de hiç düşünmeden sayıyor:

-Haziran, temmuz, ağustos ayları…

Daima özlem ve minnetle andığımız o saadetli zamanların öğretmenleri yani bizim neslin öğretmenleri bu tür bir suale böyle ironik bir cevap vermezlerdi diye düşünüyoruz.

Çünkü onlar daha öğrencilik günlerinde öğretmenlerinden meslekleriyle ilgili engin bilgi, görgü ve tecrübe hazinesinden süzülmüş olan ilkeleri kendilerine düstur edinmişlerdi.

Bizim öğretmenlerimiz sadece mesleklerinin adamı olmuşlardı. Mesleklerini severek yapıyorlardı. Dünyanın en büyük değerinin kültür olduğunu, öğretmenliğinde bir kültür mesleği olduğunu biliyorlardı.

Bizim öğretmenlerimiz gerçek manada maddi ve manevi tatminin bir arada olduğu tek mesleğin öğretmenlik olduğunun bilincindeydiler.

Onlar dost çevresini iyi seçen, fakir insanları seven, halk ve köylüyle diyalog içinde sade yaşayan insanlarımızdı.

Onlar demokratik hak olan reylerini kullanırlar ancak asla politika yapmazlardı.

Bizim öğretmenlerimiz sınıfa hazırlıklı olarak gelirlerdi. Sınıftaki otoritelerini sağlayan bilgi donanımlarıydı.

Bizim öğretmenlerimiz öğrencilerini ülkenin geleceği olarak gördükleri için üzerlerine titrer onlara sevgi gösterirlerdi.

Bizim öğretmenlerimiz gazete okurlardı, onunla da yetinmeyip ellerinden kitabı düşürmezlerdi.

Evet onlar bizim kuşağın öğretmenleriydi…

1979 yılında bu ilkelerle göreve başlayan bir eğitim gönüllümüz mesleğe başladığında kendisine anlatılanlarla, yaşadıklarının çok farklı olduğu bir ortamı görerek duygu ve düşüncelerini kaleme almış işte eğitim ve öğretim işlerini bir türlü düzene koyamadığımız bir süreçte ve yeni bir öğretim yılı başlangıcında tüm genç öğretmen adaylarının okumasını arzuladığımız bir genç öğretmenimizin düşündüren satırlarını siz okuyucularımızla paylaşmak istedik.

‛ Bunlar mıydı benim öğretmenlerim? Daha uzaktan görünce saygıyla toparlandığım, çekindiğim, gözlerine girmek için gece yarılarına kadar çalışıp kendimi hırpaladığım, bir aferinlerini, verdikleri bir on numarayı hayatımı değiştirecek kudrette gördüğüm, o sevgili, o muhterem hocalarım bunlar mıydı? Bu sigara dumanlarıyla sislenmiş salonda oturanlar… Hangi köşeye baksam yıllardır süren tatlı uykum, tatlı rüyam bin parça oluyor. Bu gerçeği görmemek için hiç uyanmaya bilirdim. Keşke uyanmasaydım..! Keşke o büyülü, esrarlı yalan devam etseydi evet, yalan! Yalan olduğunu burada anladım şu salonda… Şu köşelerde…

Hangi köşeye baksam hayal kırıklığım artıyor. Bunlar mıydı öğretmen? Zar sesleri, tavla pullarının tablada çıkardığı sinir bozucu, bitip tükenmez takırtılar… ‛ Şeş beş’… Hop, hop zar tutuyorsun. Ağzını iri, iri oynatarak sakız çiğneyen, sakızını ara sıra patlatan bir hoca.. bir hoca! Sakız çiğneyen bir hoca! Örgü örüyorlar çay içiyor ve örgü örüyorlar benim Ayşe hanımlarım, Halime hanımlarım, Türkan hanımlarım bunlar mı? Onlarda mı öğretmenler odasında sakız çiğnerlerdi? Rona beyler, Halis beyler, Kemal Akkuş beyler de böyle daima sigara tüttürüp, tavla iskambil mi oynarlardı? Böyle kaba şakalarla gülüşürler, vakit öldürürler, hayatlarından yakınırlar mıydı?

‛Dert be…’ ‛canım sıkılıyor’ ‛hiç canım derse girmek istemiyor valla’ benim sevgili öğretmenlerim de böyle mi derlerdi bir birlerine? Onların da canı sıkılır mıydı? Onların da canı derse girmek istemez miydi? Odanın hangi köşesine baksam yıkılıyorum. Karşıdaki genç öğretmen hanımın sakızı buradan görünüyor. Türkçe öğretmeni. Birazdan sınıfa girecek öğrenciler ayağa kalkacak. Ona hocam

diyecekler. Dersi işlerken belki sıralarda oturan bir kızı ağzında sakızla yakalayacak öfkelenecek ‘ topluluk içinde sakız çiğnemek görgü kurallarına aykırıdır’ diyecek.

Bir başka köşede geçim derdi maaşların artması, tavla münakaşası. Ayaklarındaki ağrıdan yakınan orta yaşlı bir hoca.. Bir lügat ki çözemiyorum: ‘fitil oldum’ ‘kılçık’ ‘bir fırça attım o kadar olur’ Burası meşhur bir lise. Ve de bu oda öğretmenler odası. Bunlar öğretmenler… Benim sevgili öğretmenlerim! O yıllarca üzerine toz kondurmadığım, yere göğe sığdıramadığım öğretmenlerim. Bir sitemli bakışları günümü karartan öğretmenlerim…

Onların da geçim derdi var mıydı? Onların da ayakları ağrır mıydı? Onları gözümde fazla mı büyüttüm yoksa? Hayır bunlar benim öğretmenlerim değil. Bunlar Osman Bolulu’lar, Süheyl beyler, Safa beyler, Hasan beyler, Tamer beyler değil bunlar başka…

Benim öğretmenlerim böyle değildi. Benim öğretmenlerimin geçim derdi yoktu, ayakları ağrımazdı, canları ancak öğrencileri tembellik yaptığında sıkılırdı. Onlar sakız çiğnemezdi, sigara içmezdi. Tavla oynamazdı.

Her şey gibi öğretmen de değişmiş. Benim öğretmenlerim yok artık! Onlar hala o uzak iklimlerde vazife görüyorlar. O dünya yalan değildi. Yalan değildi ama geçti. Biz yeni nesiliz. Ben de bu odada oturan öğretmenlerdenim. Bir zaman sonra bende mi sakız çiğnemeye, örgü örmeye, fal bakmaya başlayacağım. Hayır, bir daha bu odaya hiç girmemeliyim’’

Bir idealist öğretmenin yazıya döktüğü bu haklı hayıflanıştan mesleğe yeni başlayan tüm öğretmenlerimizin çıkaracağı dersler olduğunu sanıyoruz. Ama öncesinde devletimizin bizleri şekillendiren öğretmenlerimizin durdukları yeri doydukları yer yapmaları gerektiğine inanıyoruz.

Yeni öğretim yılının eğitim camiamıza, velilerimize ve tüm milletimize hayırlar getirmesini niyaz ediyoruz.

Yorum Ekle

Naci Konyar

X